

IN MEMORIAM TINI KETELAAR – FAAS

Jan Ketelaar

Al een tijd geleden hebben we samen in bed liggen huilen en praten, omdat we heel bang waren dat het hier op uit zou lopen.

“Ik vind het zo erg voor jou”, zei ze; “ik vind het zo jammer voor je.”
Dat was Tini: niet aan zichzelf denken maar aan de ander.

Tini werd geboren op Driewegen bij Arie en Leuntje Faas. In een arbeidersgezin zogezegd. Ze is altijd, tegen de wens van haar ouders, het enigste kind van hen gebleven. Dat vond ze zelf heel erg, ze had zo graag broertjes en zusjes gehad. Ik had wel eens de indruk dat ze in de neven en nicht op Hoek, Jaap, Adrie en Ko de Blaay een soort “surrogaat” broertjes en zusjes zag.

Voor haar vervolgopleiding na de lagere school hadden haar vader en moeder de Huishoudschool, smalend “de Pudding academie” genoemd, in gedachten. De donkerblauwe schort was al gekocht: maar toen moet zich een klein drama hebben afgespeeld: haar klasgenoten gingen naar de Mulo en daar wilde zij ook naar toe! En dat heeft ze voor elkaar gekregen, ze heeft zichzelf opgegeven! En moeder Leuntje ging buitenshuis werken om dat te kunnen betalen

Tini hield van kinderen, hield veel van kinderen. Na de Mulo ging ze daarom naar Middelburg om de Kleuterleidster opleiding te volgen. En daarna nog eens twee jaar voor de Hoofd-akte. Zodoende kon ze hoofdleidster worden op Sluiskil. Nou ja, dat was toen een kleuterklas die bij de lagere school ingekwartierd was. In die periode kreeg ze “kennis” aan Jan, waarmee ze op 30 juli in 1959 trouwde.

Ik wilde in Zeeland of Zeeuws Vlaanderen gaan werken en wonen, maar dat lukte niet. Ik werkte als elektricien ondergronds op de Staatsmijn Maurits. Een vergelijkbaar loon hier verdienen bleek onmogelijk. Daarom behield ik mijn baan en gingen we maar in Geleen wonen. Tini vertelde me dat haar ouders haar naar de trein in Goes brachten: de dochter “definitief” de deur uit en weg. Het was voor haar schokkend dat ze haar vader zag huilen, ze had haar vader nog nooit zien huilen.

Ons huwelijk leek kinderloos te blijven en dat was voor Tini iets verschrikkelijks. Na zo’n twee jaar, denk ik, is ze naar de gynaecoloog gestapt om dit probleem mogelijk op te lossen. Het had resultaat; op 28 februari 1964 werd onze eerste kind, Arjen, in Sittard met een zware bevalling geboren. Een jaar later verhuisden we naar Alblasterdam, en daar werd onze tweede, Saskia, op 17 november geboren. Dat was “vanzelf” gegaan. Daarna heeft Tini een moeilijke tijd gehad, men zegt mede omdat ze te perfectionistisch was en dat met twee kleine kinderen en zonder een kring van vrienden of bekenden om zich heen te hebben. Ze is overspannen geweest, maar met hulp van moeder Leuntje en de huisarts is ze er weer langzaam bovenop gekomen. In 1970 verhuisden we naar Terneuzen en daar kwam nummer 3, Henk Jan, zomaar als een verrassing op 23 oktober.

Bij het grootbrengen waakte Tini als een leeuw over haar kinderen, en als het moest vocht ze ervoor. Onze kinderen zijn getrouwd en kregen zelf kinderen. We werden opa en oma. Ik kan me niet voorstellen dat er kinderen zijn die een betere of een lievere oma hebben.

Tini was heel gastvrij: in Alblasterdam gebeurde het dat een moeder van elf kinderen nog een miskraam kreeg en een tijdje moest opknappen en het bed houden. De oudste dochter, ook nog maar 15 jaar dacht ik, deed het huishouden dus thuis ging dat daar eigenlijk niet. Tini kende hen via de kerk en bood aan om dan maar “even” bij ons te komen logeren. En dat voorstel werd met twee handen aangegrepen.

IN MEMORIAM TINI KETELAAR – FAAS

In Terneuzen hebben wel minstens vier jonge mensen tijdelijk in huis gehad omdat die op dat moment een ander onderdak nodig hadden. En 's woensdagsavonds hadden we altijd drie jonge alleenstaanden te eten die dat waarschijnlijk meer voor de gezelligheid deden. En voor de discussies.

In Terneuzen heeft Tini heel wat werk verzet voor en in de kerk:

- In de Noordstraatkerk organiseerde ze samen met onder andere mevrouw Jiskoot kerstfeestvieringen voor de kinderen.
- Ze is presidente geweest van wat toen nog de Protestantse Christelijke Vrouwen Bond heette.
- Ze volgde mevrouw de Best op als stuwende kracht in de bejaardensoos “Onder Ons” en heeft dat jarenlang gedaan.
- Ze was actief in de Evangelisatie Commissie, was ook betrokken bij de soos voor verstandelijk gehandicapten in de Goede Herder Kerk.
- Ze is ook jarenlang de “spil” geweest in de Commissie voor het Toeristen pastoraat op de Braakman.
- Maar vooral is ze als een dochter geweest voor bijvoorbeeld mevrouw Overbeek die niet gehuwd was en verder ook geen familie hier had. Dat was ze ook voor mevrouw Voogdt toen die in Ter Schorre terecht kwam. Ze regelde punctueel haar financiën en alle uitgaven moesten schriftelijk vastliggen; niemand mocht ook maar op het idee komen dat ze zichzelf verrijkte; hoewel niemand dat controleerde. Als ze met de auto voor haar naar de bibliotheek in Terneuzen ging om Grote Letter leesboeken te halen, dan vond ik dat ze het parkeergeld best uit de portemonnee van mevrouw Voogdt mocht halen. En over zulke onbenulligheden konden we verschil van mening hebben. Ik vind het niet overdreven om te zeggen dat ze Goud-eerlijk was.

Veel mensen vertelden haar ook zaken en dingen die ze anders aan niemand kwijt wilden; ze was een vertrouwenspersoon.

Het meest opmerkelijke aan haar vond ik haar oprechte interesse in andere mensen. Als de telefoon ging en ze nam die op dan kon je het volgende horen: “Ha mevrouw Dinges, hoe gaat het nu met uw dochter? En is uw been al wat beter? Of: “O meneer Doewel, en, is uw zoon geslaagd voor zijn rijbewijs? Zodra ze de naam maar had gehoord had ze gelijk een “plaatje” in haar hoofd van alle vreugdevolle en verdrietige zaken van de persoon in kwestie. Ik schrijf dat toe aan een intense interesse in haar medemensen. Ik zal dan ook niet de enigste zijn die haar zal missen.

‘s Morgens stond zij altijd als eerste op; ik ben wat “lang-slaperig”. Maar op een keer ging ik niet lang na haar naar beneden. Ze werd boos op me, waar ik even niets van begreep. Ze was gewend in het hoekje bij de radio te zitten. Daar lag een dagboekje en haar bijbeltje. Daar wilde 's morgens eerst ongestoord mee aan de slag en of ik in het vervolg maar even boven wilde blijven. Ik denk dat iedereen een eigen manier heeft om even in contact met God te komen.

Ze heeft het heel moeilijk gevonden dat ze ziek werd. En ze heeft gevochten om beter te worden. Niet voor haarzelf, maar voor mij en de kinderen. We vierden deze weken advent. Het wachten op de chemo-kuur hoeft niet meer. We verwachten elkaar terug te zien daar waar alles goed is.

IN MEMORIAM TINI KETELAAR – FAAS

Dit vind ik bij Tini van toepassing:

*Zalig zijn de zachtmoedigen want zij zullen de Nieuwe Aarde beërven.
Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien.*

Johannes verteld: Ik hoorde een stem uit de Hemel zeggen: “Schrijf op: gelukkig zijn zij die vanaf nu in verbondenheid met de Heer sterven”. En de Geest beaamt: Zij mogen uitrusten van hun inspanningen, want hun daden vergezellen hen. Volgens mij slaat dat op Mattheus 25: 35 Want ik had honger en jullie gaven mij te eten, ik had dorst en jullie gaven mij te drinken. Ik was een vreemdeling, en jullie namen mij op, ik was naakt, en jullie kleedden mij. Ik was ziek en jullie bezochten mij, ik zat gevangen en jullie kwamen naar mij toe.

Glück auf zeggen mijnwerkers tegen elkaar; dat betekent ongeveer: kom behouden boven.
Glück auf Tini, op de jongste dag.

